

Serafína otvorila oči a preletela pohľadom po tmavej dielni. Snažila sa zistiť, či boli niektoré potkany natoľko hlúpe, že prenikli na jej teritórium, kým spala. Vedela, že v noci číhajú na svoju príležitosť. Zakrádali sa škárami a tieňmi rozľahlého suterénu obrovitánskeho sídla a čakali len na to, aby niečo ukradli z kuchýň alebo komôr. Serafína väčšinu dňa podriemkavala na svojich obľúbených zastrčených miestach, no práve tu, schúlená na starom matraci za hrdzavým kotlom v bezpečí dielne, sa cítila ako doma. Z nahrubo otesaných trámov viseli kladivá, hasáky, ozubené kolesá a vzduchom prenikal známy pach strojného oleja. Keď sa poobzerala a započúvala do okolitej tmy, hneď jej zišlo na um, že táto noc vyzerá ako stvorená na lov.

Jej tatko, ktorý pred rokmi pracoval na výstavbe Bilt-moru a od tých čias žil bez povolenia v suteréne, spal na provizórnej posteli. Tú si potajomky postavil za odkladacími regálmi. V starom kovovom sude, nad ktorým pred niekoľkými hodinami uvaril kurča a kukuričnú kašu, žiarili žeravé uhlíky. Večerali pri ohni, aby im bolo teplo. Serafina ako zvyčajne zhltna kura, ale kašu nechala.

„Zjedz večeru,“ zahundral tatko.

„Hotovo,“ odpovedala a položila poloprázdny plechový tanier.

„Ešte ti ostalo,“ namietol a posunul ho naspäť k nej. „Takto nevyrastieš a navždy zostaneš maličká ako prasiatko.“

K vychudnutému mláďaťu ošípanej ju prirovnával zakaždým, keď ju chcel rozčúliť, lebo si myslel, že ak sa naňho poriadne nazlostí, od hnevu do seba predsa len nahádže aj tú hnusnú kašu.

„Kaše sa ani nedotknem, tatko,“ vyhlásila s nepatrným úsmevom, „bez ohľadu na to, koľkokrát ju predomňa položíš.“

„Veď je z obyčajnej kukurice,“ poznamenal a klátikom prehrabol polienka v ohni. „Každý ju má rád, iba ty vymýšľaš.“

„Dobre vieš, že môj žalúdok odmieta čokoľvek zelené, žlté alebo nechutné, ako je kaša, takže na mňa prestaň kričať.“

„Keby som na teba kričal, vyzeralo by to inak,“ odvrkol a znova prehrabol obhorené polienka.

Onedlho zabudli na kašu a zmenili tému.

Serafína sa pri pomyslení na večeru s otcom musela usmiať. Nevedela si predstaviť takmer nič na svete – teda možno okrem spánku na jednom z maličkých suterénových okien, zaliatom hrejivými lúčmi slnka –, čo je lepšie než vtipkovanie s tatkom.

Opatrne, aby ho nezobudila, sa odkradla z matraca, precupotala cez drsnú kamennú podlahu dielne a vykĺzla na točitú chodbu. Kým si šúchala rozospaté oči a naťahovala ruky i nohy, nedokázala potlačiť príval vzrušenia. Začínala sa nová noc, ktorá ju tak vábila, až sa celá chvela od nedočkavosti. Cítila, že sa jej prebúdajú svaly a zmysly, akoby bola sova, ktorá si rozhybava krídla a ohýna pazúry tesne pred tým, ako vyrazí na strašidelný lov.

Potichučky kráčala tmou. Prešla okolo pracovní, komôr a kuchýň. V suteréne sa to cez deň hemžilo služobníctvom, no teraz boli miestnosti prázdne a temné, presne ako ich mala rada. Vedela, že majitelia sídla – Vanderbiltovci – a množstvo ich hostí spia na prvom a druhom poschodí, ale tu dolu bolo ticho. Zbožňovala, keď sa mohla zakrádať nekonečnými chodbami a tmavými skladovacími priestormi. Podľa hmatu a zábleskov svetla v prítmí tu poznala každúcky kút. V noci to bolo *jej* kráľovstvo.

Zrazu pred sebou začula nepatrný šuchot. Všetko naberalo rýchly spád.

Serafína zastala a zbystrila sluch.

Pri neďalekých dverách škrabotali po podlahe drobné nožičky.

Pritisla sa k stene a zamierila tam.

Keď zvuk utíchol, zmeravela. Len čo sa znova ozval, aj ona vykročila. Túto techniku sa naučila sama ako sedemročná: pohybuj sa zároveň s nimi, a ak stoja, vyčkaj.

Teraz už počula aj dych malých tvorov, škrabot ich pazúrov na kameni a šuchot chvostov. V prstoch pocítila známe chvenie a nohy sa jej napli.

Odchýlenými dverami vkĺzla do skladu a v tme zbádala dva veľikánske potkany s masťou hnedou srstou, ktoré sa jeden po druhom zošmykli cez odkvapovú rúru v dlážke. Títo votrelci boli očividne nováčikovia, pretože pochabo snorili po šváboch, hoci len o niekoľko miestností ďalej mohli vylizovať puding z čerstvého pečiva.

Serafína zatajila dych. Pomaličky a nečujne vykročila k potkanom. Ani na okamih ich nespustila z očí. Jej uši zachytili každý pohyb. Dokonca cítila, ako odporne smrdia za kanálom. Celý čas kutrali po hniúcich odpadkoch a nemali potuchy, že je tam.

Zastala iba zopár centimetrov od nich, ukryla sa do tmavého tieňa a bola pripravená vyskočiť. Práve tento moment – tesne pred tým, ako sa na ne vrhla – mala najradšej. Mierne sa naklonila, aby sa čo najlepšie nachystala na útok. Potom vyrazila z úkrytu. Rýchlym a prudkým pohybom schmatla pištiace a zvíjajúce sa potkany holými rukami.

„Mám vás! Hnusná háved!“ zasyčala.

Menší sa zdesene metal a zúfalo sa usiloval vyslobodiť, no väčší sa vykrútil a pohrýzol jej ruku.

„Toto si odskáčeš!“ zavrčala. Ukazovákom a palcom mu pevne zovrela krk.

Potkany sa zúrivo vrteli, ale tentoraz nemali šancu vyšmyknúť sa. Chvíľu jej trvalo, kým sa ako malá naučila, že ak ich človek chytí, musí ich poriadne stisnúť a za nijakých okolností nesmie uvoľniť zovretie, dokonca ani keď ho poškriabu pazúrikmi alebo keď sa mu ten ich šupinatý chvost obkrúti okolo ruky ako odporný sivý had.

Po niekoľkých sekundách divokého boja si vyčerpané potkany napokon uvedomili, že nemôžu uniknúť. Znehybneli a podozrieťvavo na ňu hľadeli očami čiernymi ako trnky. Ich sliediace malé ňufáky a hrozivo dlhé fúziská sa chveli od strachu. Ten, ktorý ju uhryzol, si pomaly na dva razy ovinul dlhý šupinatý chvost okolo jej zápästia, aby jej mohol vykĺznuť.

„Ani sa o to nepokúšaj,“ upozornila ho. Rana od jeho zubov stále krvácala, a tak nemala náladu na ďalšie potkanie výmysly. Hoci sa jej to nestalo prvý raz, nikdy nebola rada, keď ju pohryzli.

S odpornými beštiami, ktoré niesla v zovretých dlaniach, sa vybrala po chodbe. Bolo fajn chytiť dva potkany ešte pred polnocou, najmä takéto mimoriadne hnusné, ktoré by sa inak prehryzli cez jutové vrece, aby sa dostali k zrnú, alebo by zhodili vajíčka z police, len aby ich mohli zlízať z podlahy.

Po starom kamennom schodisku vyliezla von a potom prešla po pozemku panstva, ktorý zalieval mesačný svit, až na kraj lesa. Tam potkany šmarila do hĺby lístia.

„Teraz odtiaľto vypadnite a nevracajte sa!“ zakričala za nimi. „Nabudúce k vám nebudem taká milá.“

Potkany chvíľu skackali po zemi, a keď konečne pristáli, roztriasli sa, lebo čakali smrtiacu ranu. Nijaká však neprišla, a tak sa na ňu len prekvapene pozerali.

„Bežte, kým si to nerozmyslím,“ povedala.

Dlho neváhali a odprášili do lesného podrastu.

Nie všetky potkany, ktoré chytila, mali toľko šťastia. Niekedy ich telá nechala vedľa tatkovkej postele, aby mu ukázala, ako sa v noci činila, no už dávno to nespravila.

Odmalička pozorovala mužov a ženy, ktorí robili v suteréne, preto vedela, že každý vykonáva nejakú prácu. Jej otec mal na starosti opravu bežných i jedálenských výťahov, okenných zámok, parného vykurovacieho systému a rôznych iných mechanických vynálezov, od ktorých bolo závislé celé sídlo s dvestopäťdesiatimi miestnosťami. Dokonca ak manželia Vanderbiltovci usporiadali hosnosný ples, kontroloval aj to, či organ vo veľkej banketovej sále funguje správne. Okrem jej tatka tam pracovali kuchári, pomocnice v kuchyni, uhliari, kominári, práčky, pekári, slúžky, komorníci a množstvo ďalších zamestnancov.

Keď mala desať rokov, opýtala sa: „Aj ja mám prácu ako všetci ostatní, tatko?“

„Jasné, že áno,“ odvetil, ale Serafína mala podozrenie, že to nie je pravda. Iba ju nechcel zarmútiť.

„A akú? Čo je moja úloha?“ vyzvedala.

„Je nesmierne dôležitá a nik ju nerobí lepšie než ty, Sera.“

„Tak mi to už prezrad', tatko.“

„Podľa mňa si HLP panstva Biltmore.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa vzrušene.

„Si hlavná lovkynja potkanov,“ vysvetlil.

Nech už tie slová myslel akokoľvek, zahriali ju na duši. Hoci odvtedy prešli dva roky, dodnes si pamätá, ako sa jej nafúkla malá hrud' a ako pyšne sa usmiala, keď ich vyriekol. Hlavná lovkynja potkanov. Znelo to pekne. Každý vedel, že pre Biltmore, v ktorom je kopa skladovacích miestností, políc, stodôl a všeličoho ďalšieho, predstavujú hlodavce veľký problém. Nemožno poprieť, že preukázala vrodenný talent na chytanie prešibaných, štvornohých škodcov, ktoré kradnú jedlo, robia neporiadok, sú nakazené infekciami a unikajú nepraktickým dospeláckym pasciam a jedom. Myši, ktoré sú plaché a v kľúčových momentoch majú sklon panikáriť a dopúšťať sa chýb, chytala ľavou zadnou. No práve potkany jej každú noc utekali a vďaka nim si zdokonalila schopnosti. Teraz mala Serafína dvanásť a zastávala funkciu: HLP.

Kým sledovala, ako dva potkany uháňajú do lesa, zmocnil sa jej zvláštny a intenzívny pocit. Chcela sa rozbehnúť za nimi. Túžila vidieť to, čo ony pod lístím a vetvičkami, preskúmať skaly a údolia, potoky a iné zázraky. Ibaže tatko jej to zakázal.

„Nikdy nechod' do lesa,“ vravieval jej často. „Sú tam temné sily, ktorým nerozumieme, a dejú sa tam neprirodzené veci, ktoré nám môžu škaredo ublížiť.“

Stála na kraji lesa a pomedzi stromy upierala oči do

dialky. Roky počúvala príbehy o ľuďoch, ktorí sa v ňom stratili a nikdy sa nevrátili. Zaujímalo ju, aké nebezpečenstvá tam číhajú. Čierna mágia, démoni či ohavné netvory? Čoho sa tatko bojí?

Bez problémov mu mohla vo všeličom protirečiť – napríklad odmietať kukuričnú kašu, celé dni vyspávať a po nociach loviť alebo špehovať Vanderbiltovcov a ich hostí – ale o tomto sa s ním nikdy nehádala. Vedela, že keď to vyslovil, bol vážny ako jej mŕtva mama. Napriek mnohým pichľavým rečiam a snoreniu sem-tam skrátka zostanete ticho a spravíte, čo vám povedia, lebo vytušíte, že sa vám potom bude ľahšie dýchať.

Serafína, ktorá sa cítila až podivne osamelo, odtrhla zrak od lesa a zahľadela sa na Biltmore. Nad šikmo posadenými bridlicovými strechami sídla trónil mesiac a odrážal sa v sklených tabuliach, ktoré sa klenuli nad zimnou záhradou. Nad horami sa jagali hviezdy. Tráva, stromy a kvety na nádherných udržiavaných pozemkoch žiarili v polnočnom svite. Videla každúčký detail, každú ropuchu, slimáka a ostatné nočné tvory. Z magnólie sa ozývala večerná pieseň drozdca a mláďatá kolibríka, schúlené v malom hniezde medzi popínavou vistériou, sa v spánku pomrvili.

Vtom zdvihla hlavu a pomyslela si, že to všetko pomáhal stavať jej tatko. Patril k stovkám kamenárov, rezbárov a iných remeselníkov, ktorí pred rokmi prišli do Asheville z okolitých kopcov budovať sídlo Biltmore. Neskôr tam ostal a staral sa o stroje. No po tom, čo všetci robotníci pracujúci v suteréne odišli večer domov

k rodinám, sa so Serafínou ukryli medzi rúry, z ktorých stúpala para, a kovové nástroje v dielni, ako dvaja čierni pasažieri v strojovni obrovskej lode. Pravda bola taká, že nemali kam ísť a nikde ich nečakali nijakí príbuzní. Zakaždým, keď sa otca spýtala na mamu, odmietol o nej hovoriť, takže na svete nemala nikoho okrem tatka a suterén bol ich domovom, odkedy sa pamätala.

„Ako je možné, že nebývame v dome so zvyškom služobníctva alebo v meste ako ostatní zamestnanci, tatko?“ čudovala sa neraz.

„O to sa ty nestaraj,“ zašomral.

Za tie roky ju tatko naučil celkom obstojne čítať a písať a vyrozprával jej množstvo príbehov o svete, ale nikdy sa nehrnul do rečí o tom, čo chcela počuť najviac – neprezradil, čo sa mu odohráva hlboko v srdci, čo sa stalo mame, prečo nemá súrodencov a prečo ich nenavštevujú nijakí známi. Niekedy by ho bola najradšej schytila a potriasla ním, aby videla, čo urobí, no tatko v noci väčšinou spal, celý deň pracoval, večer varil a vravieval jej historky. Žilo sa im spolu dobre a napokon ním nezatriasla – nechcel to, preto ho nechala tak.

V noci, keď sa všetci v dome pobrali do postelí, sa vykradla hore a povyberala si knihy, ktoré potom čítala pri mesačnom svite. Raz počula majordóma, ako sa vychvaľuje spisovateľovi, ktorý prišiel na návštevu, že pán Vanderbilt zozbieral dvadsaťdva tisíc kníh a do knižnice sa ich zmestí len polovica. Ostatné mal uložené na stoloch a na policiach po celom dome a pre Serafínu boli

ako zrelé čerešne – nedokázala im odolať. Zdalo sa, že nikto si nevšimol, keď niektorá z kníh zmizla a o niekoľko dní bola znova na svojom mieste.

Prečítala si o veľkých bitkách medzi štátmi, v ktorých sa trhali zástavy, aj o železných obludách chrliacich dym, ktoré ľudí prepravovali sem a tam. V noci sa chcela vkradnúť na cintorín s Tomom a Huckom a stroskotať na lodi so švajčiarskou rodinou Robinsonovcov. Niekedy túžila byť jednou zo štyroch sestier a žiť s milujúcou mamou ako v *Malých ženách*. Inokedy si zasa predstavovala, že stretne duchov z Ospalej diery alebo začuje klepot Poeovho čierneho havrana. Rada tatkoví rozprávala o knihách, ktoré čítala, a často si vymýšľala vlastné príbehy plné imaginárnych kamarátov, zvláštnych rodín a nočných duchov, ale jej kvetnaté strašidelné historky ho nikdy nezaujali. Bol priveľmi praktický a ťažko uveril tomu, čo sa nedalo chytiť do ruky.

Serafína sa čoraz väčšmi zamýšľala, aké by bolo, keby mala tajného kamaráta, o ktorom by tatko nevedel, niekoho, s kým by sa mohla o všeličom pohovárať, no uprostred noci v suteréne nestretávala veľa detí vo svojom veku.

Zopár podradnejších pomocníkov z kuchyne a kuričov, ktorí pracovali dolu a každú noc chodievali domov, zbadalo, ako sa tadiaľ poneviera. Tí mali aspoň predstavu, kto je. Služky a sluhovia z horných podlaží však o nej netušili. Samozrejme, ani pán a pani domu nevedeli, že existuje.